

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **E. K.**,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. PK-RR/262/22

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 6. 2022, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 20. 6. 2022, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. PK-RR/262/22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto společné odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 11. 2021, č. j. VŽP/3653/2021 - VaL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „stavební zákon“) a podle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, územního opatření a stavebního řádu, tak, že dodatečně povolil stavbu s označením „stavba pro rodinnou rekreaci“ na pozemku st. p. č. Xa (zastavěná plocha a nádvoří) a p. č. Xb (ostatní plocha) v katastrálním území S n. Ú. (dále jen „předmětná stavba“), kterou realizovali manželé R. D. a J. D. (dále též jen „stavebníci“). Stavební úřad současně stanovil podmínky pro dokončení předmětné stavby.

II.

Žaloba a její doplnění

3. Žalobce v úvodu své žaloby pouze v obecné rovině namítal, že byl napadeným rozhodnutím a postupem správního orgánu zkrácen na svých právech, dále že napadené i prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, že správní řízení bylo zatíženo vadou, která způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně překročil zákonem stanovené meze správního uvážení a že napadené rozhodnutí a rovněž prvostupňové rozhodnutí je věcně nesprávné. V dalších částech žaloby však žalobce uplatnil pouze jedinou blíže odůvodněnou žalobní námitku, když namítal nezákonnost výkladu územního plánu obce Srby účinného od 11. 4. 2009, a to konkrétně textové části územního plánu pod bodem 2 - *Rekreace, RI - Rekreace individuální*, který aplikovaly správní orgány obou stupňů.
4. Žalobce uvedl, že stavebníci podali žádost o dodatečné povolení stavby pro rodinnou rekreaci, která byla přesně specifikována ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí. Stavebníci před podáním žádosti o dodatečné povolení stavby odstranili původní dřevěnou stavbu, když byly zachovány pouze základové pásy. Na místě původní stavby pro rodinnou rekreaci č. e. Xc stavebníci začali bez podání jakékoliv žádosti předvídané stavebním zákonem s výstavbou nové stavby pro rodinnou rekreaci. Následně podali žádost o dodatečné povolení stavby, v průběhu řízení došlo ke změně projektové dokumentace, přičemž vždy byla předmětná stavba označována jako novostavba; za novostavbu ji považovaly i oba správní orgány.
5. Žalobce namítal, že uvedená novostavba se nachází v území zahrnutém do plochy *RI - Rekreace individuální*. Poté žalobce citoval z části odkazovaného územního plánu pod bodem 2. *Plochy rekreace*, podbod *RI - Rekreace individuální*, a to konkrétně vymezení obecné prostorové regulace, hlavní využití a nepřípustný způsob využití. Z těchto citovaných ustanovení územního plánu dle názoru žalobce jednoznačně vyplývá, že je nepřípustná jakákoliv výstavba nových objektů v území pro individuální rekreaci, neboť dotčená stavba se nachází na pravém břehu řeky Úslavy.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6. Žalobce označil za nesporné skutkové zjištění obou správních orgánů, že dotčená stavba je novostavbou, nikoliv nástavbou či přístavbou. Proto je pro žalobce zarážející, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly se zcela nezpochybnitelnou překážkou pro dodatečné povolení stavby. Výklad provedený správními orgány je podle názoru žalobce nesprávný a zcela odporující jazykovému i systematickému výkladu cílů územního plánu, a rovněž nezákonný. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí je podle žalobce absurdní.
7. Žalobce poté upozornil, že předmětný územní plán byl přijat v roce 2009, kdy se na předmětném pozemku st. p. č. Xa nacházela dřevěná stavba pro rodinnou rekreaci, která zcela kopírovala a do jisté míry určovala ráz daného území. Jak správně uvádí i žalovaný, cílem územního plánování bylo v dotčené lokalitě stabilizovat a zakonzervovat území. Přesně z tohoto důvodu musel pořizovatel územního plánu a též obec Srby úmyslně použít slovní spojení - je zakázána výstavba nových rekreačních objektů.
8. Podle žalobce je jeho výklad podpořen tím, že v územním plánu je u objektů individuální rekreace bez vlastních zahrad, postavených zcela nebo z části na pozemcích určených pro plnění funkce lesa, nepřípustné realizovat nástavby a přestavby přesahující stávající objem rekreačních objektů. Z uvedeného bodu je dle žalobce patrné, že pořizovatel územního plánu a též obec Srby jednoznačně rozlišovali mezi novostavbou, přístavbou a nástavbou. Přístavba i nástavba u stávajících objektů v plochách pro rodinnou rekreaci je přípustná - samozřejmě při respektování koeficientu zastavěnosti a rozměrů staveb. Naopak výstavba nových objektů v lokalitě je nepřípustná. Pro žalobce je zcela absurdní, že žalovaný argumentuje tím, že by odstraněním stavby došlo k faktickému vynětí z ploch pro rodinnou rekreaci. Přesně toto je podle žalobce zjevným cílem územního plánu, který ve vyčleněném území, který svým charakterem les a louky zakazuje výstavbu nových moderních objektů určených k celoročnímu užívání. Cílem územního plánu je zachovat ráz přírody a krajiny v daném místě, k čemuž slouží faktický zákaz výstavby nových objektů, a to bez rozdílu, zda se jedná o stavby nacházející se na místě původních objektů nebo se jedná o stavby postavené tzv. na zelené louce.
9. Žalobce se cítí přímo dotčen na svých právech, neboť v bezprostřední blízkosti jeho objektu č. e. Xd byla vystavěna nezákonná stavba, která zcela odporuje rázu území a především způsobu využití dle územního plánu a správní orgány tuto nezákonnou stavbu dodatečným povolením stavby legalizovaly.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
11. Podáním ze dne 9. 10. 2022 (doručeným soudu dne 11. 10. 2022) žalobce doplnil svou žalobu o novou písemnost s názvem „vyjádření a podnět“ ze dne 8. 10. 2022. V této písemnosti, kterou žalobce společně s paní E. K. adresovali Ministerstvu pro místní rozvoj ČR (dále jen „MMR“), kategoricky odmítli obsah sdělení MMR ze dne 30. 9. 2022, č. j. MMR-43157/2022-83, k jejich podnětu k přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 94 a násl. správního řádu (k tomu srov. níže bod 20. tohoto rozsudku).

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 13. 10. 2022. Žalovaný nejprve stručně vymezil předmět řízení. Dále uvedl, že žalobce v žalobě uplatňuje námitku nezákonného výkladu územního plánu obce Srby účinného od 11. 4. 2009, kterou shrnul tak, že podle názoru žalobce dodatečně povolená stavba pro rodinnou rekreaci odporuje územnímu plánu, protože se nachází v území zahrnutém do plochy *RI – Rekreační individuální*, ve které je zakázána výstavba nových rekreačních objektů.
13. K uvedené žalobní námitce žalovaný poznamenal, že stejnou námitku žalobce uplatňoval již v prvostupňovém i odvolacím řízení a že oba správní orgány se s ní vypořádaly, přičemž odkázal na str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí.
14. Poté žalovaný doplnil, že posouzení souladu dodatečně povolené stavby s územním plánem obce Srby přezkoumalo na základě podnětu žalobce MMR, které ve svém sdělení ze dne 30. 9. 2022 uvedlo, že náhledem do územního plánu obce Srby zveřejněného na <https://urad.nepomuk.cz> ověřilo, že žalovaný nepochybil, když konstatoval soulad dodatečně povolené stavby rekreační chaty s tímto územním plánem.
15. Závěrem žalovaný označil žalobní námitku za nedůvodnou, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Osoby zúčastněné na řízení

16. Žalobce ve své žalobě výslovně označil jako osoby zúčastněné na řízení stavebníky předmětné stavby a dále obec Srby. Soud učinil výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení, a to adresně všem účastníkům předmětného správního řízení, kterým bylo doručováno napadené rozhodnutí (s výjimkou žalobce). Ze správního spisu pak již žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplynula. Soud rovněž učinil dne 17. 10. 2022 výzvu ostatním potenciálním osobám zúčastněným na řízení vyvěšením na úřední desce soudu a příslušného obecního úřadu (v návaznosti na opatření předsedy senátu ze dne 17. 10. 2022 o doručení vyvěšením na úřední desce). Ve stanovené lhůtě písemně oznámila soudu svůj zájem účastnit se předmětného řízení pouze osoba zúčastněná na řízení označená v rubrice tohoto rozsudku (dále jen „OZNŘ“), která se v návaznosti na následnou výzvu a poučení od soudu ve věci samé nevyjádřila.

V.

Průběh řízení

17. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 5. 2022. Předmětná žaloba byla soudu doručena dne 20. 6. 2022.
18. Soud konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu a následně i napadené rozhodnutí žalovaného (a to jako vlastník nemovitostí sousedících s předmětnou stavbou), přičemž tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Soud pro úplnost poznamenává, že v textu žaloby se na mnoha místech používá plurál „žalobci“, ovšem v rubrice žaloby byl uveden pouze sám žalobce a v závěru žaloby je ponecháno pouze jméno a podpis žalobce, když jméno paní E. K. (manželky žalobce) bylo přeškrtnuto. Soud tudíž v průběhu řízení jednal pouze s žalobcem, jako účastníkem řízení, přičemž paní E. K. oslovil jako osobu zúčastněnou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

na řízení, která se následně jako OZNŘ do řízení i přihlásila. Ani žalobce ani paní E. K. proti tomuto postupu soudu v průběhu řízení nic nenamítali.

19. Žaloba směřovala proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
20. V průběhu řízení soud obdržel na vědomí sdělení MMR ze dne 30. 9. 2022, č. j. MMR-43157/2022-83, k podnětu žalobce a OZNŘ k přezkoumání napadeného rozhodnutí podle § 94 a násl. správního řádu. MMR sdělilo žalobci a OZNŘ, že neshledalo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022 rozporným s právními předpisy ani nesprávným, tudíž ani neshledalo důvody pro zahájení, resp. provedení přezkumného řízení v dané věci.
21. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil (viz vyjádření žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. l. 83) a žalobce v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělil, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání (viz výzva a poučení ze dne 22. 6. 2022, č. l. 55).

VI.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.
23. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Průběh správního řízení byl podrobně shrnut na str. 2 až 7 napadeného rozhodnutí. Soud z předloženého správního spisu nezjistil, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci úvodního shrnutí správního řízení něco podstatného opomněl. Soud tudíž nepovažoval za účelné opětovně rekapitulovat průběh správního řízení, zvláště když samotný žalobce v dané souvislosti nic nenamítal. Soud proto pouze pro přehlednost velmi stručně a rámcově shrnuje průběh správního řízení, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
25. Dne 31. 5. 2010 ohlásili manželé R. a J. D. stavebnímu úřadu záměr odstranit stavbu označenou jako „dvoupodlažní dřevěný objekt chaty č. e. Xc“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X. Stavební úřad písemností ze dne 15. 7. 2010 sdělil, že danou stavbu lze odstranit, přičemž k odstranění není vyžadováno povolení podle § 128 odst. 1, 2 a 6 stavebního zákona, v tehdy účinném znění. Následně stavební úřad při výkonu stavebního dozoru při místním šetření konaném dne 13. 1. 2015 zjistil, že manželé D. provádí „stavbu chaty“ bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Proto stavební úřad písemnostmi ze dne 14. 1. 2015 zahájil řízení o odstranění „stavby chaty“,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vyzval stavebníky k bezodkladnému zastavení prací a současně je informoval, že mohou ve stanovené lhůtě požádat o dodatečné povolení stavby. Dne 10. 2. 2015 stavební úřad obdržel žádost stavebníků o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad proto usnesením ze dne 11. 2. 2015 řízení o odstranění stavby přerušil a nadále vedl řízení o dodatečném povolení stavby. Stavební úřad po opakovaně provedeném řízení (žalovaný opakovaně v odvolacím řízení zrušil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu) vydal shora specifikované prvostupňové rozhodnutí ze dne 2. 11. 2021, kterým předmětnou stavbu dodatečně povolil, když měl za prokázané, že předmětná stavba splňuje všechny zákonné požadavky pro dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona. Toto (v pořadí čtvrté) prvostupňové rozhodnutí již v odvolacím řízení obstálo, když žalovaný konstatoval, že předchozí vytýkaná pochybení stavební úřad odstranil a podané odvolání žalobce a OZNŘ nebylo důvodné, a proto žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil napadeným rozhodnutím, které žalobce posléze napadl předmětnou správní žalobou.

26. Úvodem meritorního posouzení soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobceva advokáta – viz čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny a § 36 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 a dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019 – 42). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020 – 47 se podává následující: „Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že správní soud jedná na návrh, ale i to, že žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spise zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“ A konečně soud poukazuje i na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022 – 30, bod [14], v němž kasační soud akcentoval judikaturu správních soudů, podle které: [...] *pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018 – 63, dle kterého „žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty“. S tím souvisí i další ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není**

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, 1350/2007 Sb. NSS.).“.

27. Z obsahu napadeného rozhodnutí i ze správního spisu vyplývá, že žalobce (společně s OZNŘ) v průběhu správního řízení, jakož i ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, uplatnil řadu námitek, s nimiž se jak stavební úřad, tak i žalovaný velmi pečlivě vypořádali. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné (dle ustálené judikatury z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56). Ostatně žalobce ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v žalobě nenamítal.
28. V předmětné žalobě již žalobce uplatnil vůči napadenému rozhodnutí pouze jedinou konkrétně odůvodněnou žalobní námitku, a to námitku nezákonného výkladu územního plánu obce Srby účinného od 11. 4. 2009 v části vymezující plochy *RI – Rekreační individuální*. Přitom se jednalo o stejnou námitku, kterou již žalobce opakovaně uplatnil ve správním řízení a kterou se již zabýval jak stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí, tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí. V posuzovaném případě tak žalobce učinil předmětem soudního přezkumu pouze právě uvedenou otázku správnosti výkladu části územního plánu vymezujícího plochy *RI – Rekreační individuální*, který zaujaly správní orgány obou stupňů a podle kterého předmětná stavba nebyla v rozporu s touto územně plánovací regulací. Soud tudíž v souladu s výše citovanou judikaturou posuzoval pouze tuto jedinou žalobní námitku směřující proti napadenému (potažmo i prvostupňovému) rozhodnutí.
29. Vzhledem k tomu, že podstatou sporu bylo toliko právní posouzení správnosti výkladu dotčené části územního plánu obce Srby, jehož existence i obsah byly mezi účastníky nespornými (žalobce se rozcházel se správními orgány pouze ve výkladu dotčené části územního plánu), soud neprováděl žádné dokazování. Soud pouze ověřil náhledem do veřejně dostupného územního plánu obce Srby účinného od 11. 4. 2009, zveřejněného na <https://urad.nepomuk.cz/mestsky-urad/uzemni-planovani/uzemni-plany-obci-v-orp-nepomuk/uzemni-plan-srby-116cs.html> (dále jen „územní plán obce Srby“), že žalobcem i správními orgány citované a odkazované části předmětného územního plánu upravující regulaci plochy *RI – Rekreační individuální* jsou v územním plánu skutečně obsaženy. Žalovaný v řízení žádný důkaz nenavrl. Rovněž žalobce ve své žalobě žádný důkazní návrh výslovně neučinil. K žalobě doložil pouze prvostupňové a napadené rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při svém posouzení vychází, nicméně jej k důkazu neprovádí. V rubrice své žaloby pak žalobce uvedl jako přílohu flash disk obsahující tam uvedené listiny. Do soudního spisu ovšem žádný flash disk založen nebyl, jak je patrné z podacího razítka na žalobě (tam jsou uvedeny pouze dvě přílohy, tj. v soudním spisu založená prvostupňové a napadené rozhodnutí), neboť z bezpečnostních důvodů podatelna zdejšího soudu nepřijímá dokumenty uložené na flash disku. Soud posléze žalobce v dané souvislosti nijak nevyzýval k doplnění příloh, neboť je procesní povinností žalobce doložit listiny, které chce učinit přílohou své žaloby, přičemž tak musí učinit v soudem akceptované formě (žaloba byla podána osobně a žalobce byl na podatelně zdejšího soudu informován, že přílohy k žalobě nelze z bezpečnostních

důvodů přijmout ve formě dokumentů uložených na flash disku, tudíž žalobce, vědom si této skutečnosti, měl možnost přílohy dodatečně doložit v jiné formě, pokud by je i nadále chtěl učinit součástí soudního spisu). Navíc ze soupisu listin je patrné, že se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, s výjimkou územního plánu obce Srby, jehož existence i relevantní obsah byly nespornými. Žalobcem dodatečně doložené vyjádření a podnět ze dne 8. 10. 2022 soud k důkazu neprováděl pro nadbytečnost, neboť se jednalo pouze o vyjádření nesouhlasu žalobce a OZNŘ se sdělením MMR ze dne 30. 9. 2022 k jejich podnětu k přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, kteréžto vyjádření nebylo relevantní pro posouzení důvodnosti žalobní námitky soudem. Konečně soudu v průběhu řízení doručené sdělení MMR ze dne 30. 9. 2022 soud rovněž neprováděl k důkazu, neboť žádný z účastníků řízení jej k důkazu výslovně nenavrhl a navíc se jednalo o listinu, která byla i součástí správního spisu.

30. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona neoprávněnou stavbu (definovanou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Dále dle citovaného ustanovení platí, že: (i) bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví, (ii) dodatečné povolení nabírá v příslušném rozsahu územní rozhodnutí, a (iii) bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. V projednávané věci stavební úřad dospěl k finálnímu závěru, že stavebníci v průběhu správního řízení dostatečně prokázali souladnost předmětné stavby se všemi právě uvedenými požadavky pro dodatečné povolení stavby, tudíž předmětnou stavbu dodatečně povolil a stanovil podmínky pro její dokončení. Žalovaný s tímto závěrem stavebního úřadu v napadeném rozhodnutí souhlasil.
31. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce ve své žalobě namítal pouze rozpor předmětné stavby s územní plánovací dokumentací, když měl za to, že z části územního plánu obce Srby vymezující plochy *RI – Rekreační individuální* vyplývá faktický zákaz výstavby nových objektů, a to bez rozdílu, zda se jedná o stavby nacházející se na místě původních objektů nebo se jedná o stavby postavené tzv. na zelené louce. Tento zákaz pak dle žalobce měl dopadat i na předmětnou stavbu, která byla nově vybudována na místě původní a již odstraněné stavby, což mělo bránit jejímu dodatečnému povolení.
32. Naopak základní skutkové okolnosti týkající se předmětné stavby nebyly předmětem sporu, tedy zejména že předmětná stavba se nachází v územním plánu obce Srby vymezené ploše *RI – Rekreační individuální*, a to na pravém břehu řeky Úslavy, a že byla vybudována na základových pásech původní (stavebníky odstraněné) stavby dřevěné chaty. Žalobce ve své žalobě rovněž nezpochybnil, že předmětná stavba byla stavbou pro rodinu rekreaci a že splňovala požadavky obecné prostorové regulace stanovené územním plánem obce Srby pro stavby na ploše *RI – Rekreační individuální*.
33. Jelikož žalobce opakovaně uplatnil stejnou námitku rozporu předmětné stavby s územní plánovací dokumentací, jakou uplatňuje v žalobě, již ve správním řízení, soud

přezkoumal, zda se s předmětnou námitkou správní orgány řádně vypořádaly, resp. zda je posouzení správních orgánů správné.

34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil žalobcem namítaný nesoulad předmětné stavby s územním plánem obce Srby zejména následovně (srov. str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí):

„Co se týče vypořádání námitek odvolatelů, kde vyslovují svůj názor, že stavba je v rozporu s územním plánem Srby, odvolací orgán sděluje, že odůvodnění stavebního úřadu k posouzení souladu stavby s platným územním plánem Srby považuje za dostatečné a přezkoumatelné a lze s ním v podstatě soublasit. Závěr stavebního úřadu, že stavba je v souladu s územním plánem Srby považuje za správný. Odvolací orgán se touto problematikou zabýval již dříve ve svých rozhodnutích v předchozích odvolacích řízeních, v rámci vypořádání odvolacích námitek odvolatelů. K posouzení souladu stavby s územním plánem a k námitkám odvolatelů, kde v odvolání uvádí svůj názor, že stavba je v rozporu s územním plánem, odvolací orgán dále sděluje:

Podle platného územního plánu Srby zhotoveného architektonickým studiem Hýsek, spol. s r.o., který byl vydán zastupitelstvem obce Srby dne 26.03.2009, opatřením obecné povahy č. 1/2009 a nabyl účinnosti dne 11.04.2009 (dále jen „ÚP“), předmětné pozemky, tzn. uvolněný st. p. č. Xa (po odstranění stavby č. e. Xc) a p. č. Xb k. ú. X, který uvedený stavební pozemek, respektive v současné době na něm umístěnou řešenou stavbu obklopuje, se dle ÚP nachází v zastavěném území obce ve stabilizovaných plochách s funkčním využitím „RI“ - rekreace individuální. Funkční využití ploch „RI“ je dáno v části F.4 - funkční a prostorové regulativy pro plochy s rozdílným způsobem využití, kde tyto plochy jsou řešeny v bodu 2., kde sice jako nepřípustné využití je uvedena výstavba nových rekreačních objektů s výjimkou chatové osady na levém břehu Úslavy, tyto údaje ale nelze vytrhovat z kontextu ostatního obsahu ÚP a jeho konceptu.

Podle kapitoly B.1 ÚP - Hlavní cíle rozvoje obce, je cílem ÚP zamezit dalšímu plošnému rozvoji individuální rekreace. Podle kapitoly B.2 je uvedeno, že ÚP v zájmu ochrany a rozvoje hodnot usiluje o stabilizaci stávajících chatových osad a jednotlivých chatových objektů v řešeném území; ÚP neumožňuje plošný rozvoj lokalit nebo zakládání lokalit nových, rozšiřování stávajících objektů individuální rekreace (chat) umožňuje pouze při splnění podmínek jmenovaných v kapitole F.4. V kapitole C.1 – Urbanistická koncepce, je pak uvedeno, že zástavba individuálními rekreačními objekty je zakonzervována ve svých hranicích, nová výstavba rekreačních objektů je možná pouze při splnění podmínek uvedených v kapitole F.4. V kapitole E. 1 ÚP je uvedeno, že návrh ÚP stabilizuje rozsah ploch individuální rekreace, jejich další rozvoj do krajiny není možný.

Předmětná stavba se nachází na pravém břehu řeky Úslavy, proto se odvolací orgán níže nebude vyjadřovat z hlediska regulativů k možnosti výstavby na levém břehu řeky.

Odvolací orgán má za to, že systematickým výkladem územního plánu, co se týče pozemků (rozuměj pozemky se stávajícími rekreačními chatami v zahradách) začleněných do stabilizovaných ploch „RI“, lze dojít k tomu, že na takových pozemcích, lze po odstranění stávající stavby pro rodinnou rekreaci, při splnění regulativů dle ÚP, které se na tyto plochy vztahují, vystavět stavbu novou (novostavbu). Požadavky ÚP pro stabilizované plochy „RI“ si nelze vykládat tak, že odstraněním stávající stavby dochází k tomu, že pozemek by byl automaticky vyčleněn z ploch „RI“ a nebylo možné jej v souladu s příslušnými regulativy dle ÚP pro stavbu pro rodinnou rekreaci opět využít. Předmětné pozemky žadatelů nejsou ÚP

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

určeny k asanaci. K vyčlenění stavbou dotčených pozemků z funkční plochy „RI“ by mohlo případně dojít pouze změnou územního plánu, k žádné takové změně však nedošlo. Z ÚP plyne, že jeho cílem, co se týká rekreace individuální je to, aby nedocházelo k plošnému rozvoji lokalit, zakládání nových lokalit, aby zástavba zůstala zakonzervována ve svých hranicích a nerozšiřovala se do přírody. Řešená stavba je situována na st. p. č. Xa v místě původní, odstraněné stavby č. e. Xc a na p. č. Xb k. ú. X. Uvedené pozemky žadatelů jsou ve stávajícím stavu začleněny ve stabilizované ploše „RI“. Stavbou tedy nedochází k plošnému rozvoji lokality a už vůbec nikoliv ke vzniku nové; zástavba zůstává ve stávajících hranicích dané plochy „RI“.

Stavba splňuje obecnou prostorovou regulaci dle kapitoly F.4, bod 2. ÚP. Stavbou není překročeno maximální procento zastavění 15 % a ani nepřesahuje 60 m². Návrh splňuje minimální procento zeleně 70 % (viz PD s dodatkem, dle které má být dotčený pozemek (rozuměj zbývající část pozemku p. č. Xb) zatravněn, osázen zelení. Minimální procento zeleně 70 % je v daném případě návrhem splněno i v případě, kdyby se při výpočtu vycházelo ze součtu výměr obou dotčených pozemků. Stavba splňuje ÚP stanovenou podlažnost, tzn., že má jedno nadzemní podlaží (1NP) a půdní prostor (pod sedlovou střechou).

V daném případě se nejedná o stavbu bez vlastní zahrady. Stavba je situována na st. p. č. Xa, který je obklopen pozemkem žadatelů p. č. Xb k. ú. X (přílehlou zahradou). Skutečnost, že v katastru nemovitostí je pozemek evidován pod druhem pozemku ostatní plocha se způsobem využití zeleně, a nikoliv jako zahrada, není pro posouzení dle ÚP rozhodná. Z uvedeného je zřejmé, že se nejedná o stavbu postavenou z části nebo zcela na pozemcích určených k plnění funkce lesa (bez vlastní zahrady), kde jsou nástavby a přestavby přesahující stávající objem rekreačních objektů nepřípustné.

Stavební úřad rovněž posoudil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že stavba je v souladu také se Zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje (ZÚR PK) a Politikou územního rozvoje ČR (PÚR ČR). Odvolací orgán k tomu dodává, že umístění (provedení) stavby dle předložené PD s dodatkem nemůže být vzhledem k svému charakteru, poloze a rozsahu v rozporu s obecnými republikovými a krajskými prioritami územního plánování.

Z uvedených důvodů a v kontextu dalších důvodů uvedených stavebním úřadem v napadeném rozhodnutí, který je v této věci příslušný mimo jiné k přezkoumání i toho, zda-li žadatelé v souladu s ust. 129 odst. 3 stavebního zákona prokázali, že stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací, odvolací orgán konstatuje, že se neztotožňuje s názory odvolatelů, že stavba je v rozporu s územním plánem Srby. Námitky tohoto týkající se byly posouzeny jako nedůvodné či neopodstatněné.“

35. Soud hodnotí právě citované posouzení předmětné námitky jako srozumitelné, náležitě odůvodněné a rovněž správné. Soud ve shodě se správními orgány nesouhlasí s výkladem žalobce, že by územní plán obce Srby na plochách označených RI – Rekreace individuální měl vylučovat jakékoli nové stavby pro rodinnou rekreaci na místě, kde byla stávající stavba pro rodinnou rekreaci odstraněna. Takovýto žalobcem předkládaný výklad nemá v územním plánu obce Srby oporu. Jak správně vyložily správní orgány, výkladem jimi odkazovaných částí územního plánu obce Srby lze dojít k závěru, že cílem zvolené regulace bylo stabilizovat stávající plochy pro individuální rekreaci, resp. zamezit dalšímu plošnému rozvoji individuální rekreace nad rámec stávajících zastavěných ploch. Soud souhlasí se správními orgány, že územní plán obce Srby je třeba v dotčené části vykládat tak, že nepřípustné využití nedopadá na přestavbu či výstavbu rekreačních objektů na

místě, kde doposud stála původní stavba pro individuální rekreaci, jsou-li splněny ostatní regulativy dané územním plánem. V takovýchto případech totiž rozsah plochy určené pro individuální rekreaci zůstává nezměněn a nerozvíjí se dále do krajiny a přírody, což bylo cílem zvolené regulace ploch *RI – Rekreační individuální*. Pokud tedy předmětná stavba byla realizována na stavebním pozemku, na kterém doposud stála původní (s vědomím stavebního úřadu odstraněná) stavba pro rodinnou rekreaci, a to dokonce přesně na základových páslech původní stavby, a současně pokud předmětná stavba splňovala dané regulativy (jednalo se o stavbu rodinné rekreace a byly dodrženy požadavky obecné prostorové regulace), pak je správný závěr, že se jednalo o stavbu přípustnou dle územního plánu obce Srby.

36. Soud tudíž shledal správním uvážení žalovaného i stavebního úřadu v odborných otázkách ohledně souladnosti předmětné stavby s požadavky územní plánovací dokumentace obce Srby regulující plochy *RI – Rekreační individuální*, do kterých spadá i pozemek, na němž je umístěna předmětná stavba, jako srozumitelné, logické, náležitě odůvodněné a s oporou v dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, proto takové posouzení správních orgánů aproboval. Soud rovněž ze správního spisu ověřil, že dodatečné povolení předmětné stavby má oporu v závazných stanoviscích dotčených orgánů, které si stavební úřad, resp. i žalovaný, vyžádali a jejichž výčet je uveden v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Z uvedených důvodů se soud ztotožnil se správními orgány v tom, že v případě předmětné stavby byly splněny zákonné podmínky pro její dodatečné povolení stanovené v § 129 odst. 3 stavebního zákona.
37. Na tomto místě soud připomíná závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2022, č. j. 10 As 276/2020 – 48 (body [33] a [34]): „*Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu tedy není nabradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav. To ovšem neznamená nějakou „imunitu“ závěrů rozhodnutí (odborného) správního orgánu proti soudnímu přezkumu. Znamená to pouze, že správní soud sám nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů, které správní orgán vyslovil ve svém rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů daného správního rozhodnutí, ale správní soud se musí, aniž by rozhodnutí správního orgánu hodnotil po odborné stránce, zabývat zejména tím, zda rozhodnutí spočívá na úplných podkladech, zda správní orgán přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda rozhodnutí není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení.*“
38. Soud uzavírá, že ze shora popsaných důvodů správní orgány v posuzovaném případě postupovaly správně, když žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby vyhověly, neboť stavebníci prokázali splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona. Správní orgány své posouzení i náležitě odůvodnily. Soud v projednávané věci neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí.

VII.

Rozhodnutí soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

39. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobcem řádně uplatněných námitek směřujících proti napadenému rozhodnutí žalovaného nebyla důvodnou, soud ve výroku I. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

40. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
41. V projednávané věci soud OZNŘ neuložil žádnou povinnost a rovněž soud neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namístě náhradu nákladů řízení OZNŘ přiznat (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.). Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že OZNŘ nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. srpna 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu